

De Kommunistische Arbeider

eenige revolutionaire massa-actie van het nederlandsche proletariaat, doch ontam tevens voorlooper aan de revolutionaire klasse-eenheid elkea grond.

Ook hier vertegenwoordigde de S.D.A.P., onder leiding van Troelstra, de aanpassing en samenvoeging met den kapitalistischen Staat. Ideologisch kwam deze poging tot inschakeling van de arbeidersklasse in het nationale en imperialistische bestel op, tot uiting in de bestrijding in het parlement van de klare uitsluiting van Gorter, die aangehouden had dat de moraal zich onder invloed der maatschappelijke tegenstellingen tot klasse-moraal ontwikkeld had.

In deze richting ging de actie voor sociale hervormingen van de S.D.A.P., en onder Troelstra's invloed ook het opreden van de vakbeweging steeds verder. Samenwerking in en buiten het parlement met de burgerlijke partijen.

Troelstra en de zijnen gingen bij het voeren van deze politiek uit van de opvatting dat binnen het kapitalisme, voor het proletariaat steeds meer, veroverd zou kunnen worden, en vooral ook dat: zou bijkomen, dat de werkhoud in het kapitalisme, in tegenstelling tegenstelling met revolutionaire Marxistische opvattingen steeds geringer zou bijkomen te worden.

De bestaans zekerheid en welstand van de arbeiders zouden stijgen. Deze steiging zou even onbepaald zijn als de ontwikkelingsmogelijkheid van het kapitalisme. Van deze reformistische illusies uitgaande werd de nederlandsche arbeidersbeweging onder Troelstra's leiding meer en meer een integreerend deel van den kapitalistischen Staat. De actie voor het algemeen kiesrecht en de manier waarop dit tenslotte werd verkregen, werkte eveneens in die richting. Van een beweging, die het kapitalisme bestreed werd de S.D.A.P. en de moderne vakbeweging een levend en onmisbaar deel van het moderne imperialisme. Deze ontwikkeling is geen nederlandsch verschijnsel alleen.

Zij was dus niet het werk van Troelstra in dien zin dat hij er persoonlijk voor verantwoordelijk gesteld zou kunnen worden. Hij was hier een van de krachten waarvan de maatschappelijke ontwikkeling zich bedient om zijn noodzakelijke consequenties voor een bepaalde periode door te voeren.

Just het feit dat dit verschijnsel niet een speciaal nederlandsch verschijnsel is doch een internationaal, toont aan hoezeer deze ontwikkeling van de arbeidersbeweging bepaald wordt door de richting van het moderne imperialisme en tevens dat het imperialistische karakter dat de officiële arbeidersbeweging is gaan aannemen tot de op zekeren hoogte en voor een bepaalde tijd onwettendbaar was.

Dit imperialistische karakter komt dan zeer sterk tot uiting in de vuurproef die de officiële arbeidersbeweging in de jaren 1914-1918 te doormaakt had. Bij den eersten slag bleek toen de onbruikbaarheid der beweging voor elke revolutionaire en zelfstandige communistische klasse-actie der massa's. Overal was het op enkele uitzonderingen na, de officiële arbeidersbeweging die bleek een gewillig werktuig van de imperialistische politiek en bestrevingen te zijn.

Ook in Nederland. Troelstra gaf aan deze imperialistische eenheidsidee theoretisch en propagandistisch uiting door zijn bekend parool: „In den oorlog overheerscht de nationale gedachte de nationale gesillen". Hiermede is inderdaad het wezen, de kern van de imperialistische ontwikkeling der officiële arbeidersbeweging uitgesproken. De natie gaat boven de klasse! In de praktijk uitte zich deze theorie in de bekende oorlogshouding der sociaal-democraten van alle landen, die wij thans slechts behoeven te memoreren.

Ook tijdens den oorlog bij de pacifistische actie die Troelstra toen voerde, komt het verschil tussen de proletarische revolutionaire methode en de pacifistisch-burgerlijke methode die de politicus van een klein doch buitengewoon imperialistisch land als het Nederlandsche rijk nu eenmaal is, moet antereen, sterk tot uiting.

Troelstra's methode, die als praktische pacifistische diplomatie volkomen faalde, immers het kon hem niet gelukken zijn partijgenooten, uit de Entente landen te bewegen in den oorlog de imperialistische belangen hunner nationale kapitaalsgroepen los te laten, was ook toen een poging niet om te trachten de zelfstandige proletarische klasse-macht tegen het de wereld verslindende kapitalisme op te roepen, doch bestond toen, evenals voorheen in de hollandsche binnenlandsche politiek, veel meer in een gebruik maken van de mogelijkheden die het imperialisme zelf, naar hij meende, bood om een „rechtvaardige vrede" te bereiken.

Deze methode mislukte en moest mislukken. Het imperialisme zelf biedt ondanks de schijnbare onbegrensdeheid van zijn ontwikkelingskansen, niet de mogelijkheid in zich zelf de middelen te vinden voor een oplossing van zijn tegenstellingen. Er kwam vrede. Inderdaad. Doch niet het proletariaat, niet het socialisme dicteerde deze vrede. Het was het imperialisme zelf, bijgestaan door de sociaal-democraten van elke nationale schakeering, dat de „vrede" dicteerde. Een „vrede" die thans, twaalf jaren na het eindigen van den laatste wereldoorlog een tot de tanden gewapende en in de heftigst mogelijke imperialistische strijd gewikkelde wereld het aanschijn heeft helpen geven.

Toen kwam de laatste, groote politieke daad in het leven van Troelstra. De daad die tevens praktisch toen

reeds een einde maakte aan zijn politieke leiderschap. Zijn optreden in 1918. Toen hij zijn partij er toe trachtte te bewegen „de staatsmacht in handen te nemen".

In dit, misschien belangrijkste, optreden in het politieke leven van Troelstra, liet de groote meerderheid van de partijleiders en vooral van de vakbewegingsbureaucratie, hem in den steek. Toen men ontstond, wat de historie later zou aanduiden als de „vergissing van Troelstra". Troelstra, losgelaten door de bureaucraten in partij- en vakbeweging werd hem feitelijk gedwongen zijn parool te herroepen.

Dit was inderdaad het begin van het laatste einde van Troelstra's werkelijk leiderschap over de S.D.A.P. Zijn „vergissing" heeft echter tal van wijzen vergaans in de zoogenaamde revolutionaire beweging opgevoerd. Troelstra's fout was niet dat hij ontijding de proletarische revolutie wilde.

Hij wilde hier voortrekken, wat zijn partijgenooten in Duitsland, op grond van een verder ontwikkelde situatie, moesten doen. Hij wilde de leiding krijgen van de proletarische revolutie in eigen handen nemen. Niet proletarische revolutie heeft dit optreden opgevoerd, maar politiek niets van doen. Proletarische politiek is geen partij-politiek doch is klasse-politiek.

Het revolutionaire proletariaat trachtte niet het imperialistische Staat in eigen handen te krijgen, maar het zal deze Staat vernietigen. Dit politieke parool van Troelstra, zou dan ook tenslotte evenals in Duitsland slechts zijn uitloopen op een versterking van de burgerlijke democratie, dus op een versterking van de dictatuur van de bourgeoisie.

Toch bewijst dit optreden dat Troelstra algeheel politicus uit ander hout was gesneden dan de gemiddeldste klein-burgerlijke leider in de S.D.A.P. Het bewijst ook dat hij een man was van proter conceptie, groter cultuur en levendiger, expressiever geest.

Het is deze idealiteit, deze levensgevigheid en opzichpanskracht van den geest die Troelstra tot een zoo grooten agitator maakte.

Het is de in de zoo kleinburgerlijk geconcentreerde nederlandsche arbeidersmassa sluimerende klein-burgerlijke romantische aard, die hij met zijn groot en maar meeslepend talent wist te bevoorren.

In zijn werken straalt het karakter van de nederlandschen arbeider van zijn tijd uit. Dit maakte hem tot den man van groten invloed, die hij aan de arbeiders tot het verheffen van het levenspeil van de groote arbeidersmassa, zoals hij dat zag. Invloed die hij toen tevens aanwendde om met alle fascinerende middelen van zijn persoonlijkheid de massa's op te zetten tegen de opkomende consequenties van de proletarische revolutie.

Thans hoort men allerwege en niet meer maar in de kapitalistische pers, dat Troelstra bereikt heeft heeft dat het levenspeil van de arbeiders buitengewoon opgevoerd werd. Thans wordt hij daarom door de pers en door de politiek van de nederlandsche bourgeoisie gevierd als nationale figuur. Hiermede bewijst de burgerlijke pers en haar vertegenwoordigers, hoe groot alle inderdaad naar klasse-inzicht en haar inzicht ingaat de voorwaarden voor een imperialistische politiek zijn.

De gefantaseerde groeten welstand van de nederlandsche arbeiders die thans als slagwoord opgang doet in de S.D.A.P. sche en in de grootburgerlijke pers, is tevens aangegeven hoe groot het belang is dat het moderne kapitalisme bij het voortbestaan en het behoud van de officiële arbeidersbeweging heeft.

Wij stellen daartegenover, vast, alle reformistische gezetsen en alle imperialistische bedragen en spij spijt, worat de toestand van het proletariaat in Nederland alledaag internationaal steeds slechter. Geen uiterlijke glans en pralen kan iets afdoen aan het alles overhangende schandde feit dat de toeneemende crisis, de levensgevigheidszekerheid en het leven van miljoenen proletariërs over de gehele wereld vernietigt. In een omvang die in de laatste moderne geschiedenis ongekend is, wordt het leven van de arbeidersklasse onmogelijk gemaakt tot een heel vaagzaam armoede en bestaansonzekerheid gemaakt.

Dit is dan ook de groote leugen die thans thans bij den dood van Troelstra ontketend wordt. Inderdaad zijn de enkele hervormingen waarop de S.D.A.P. 2000 praat gaat en die ook in Nederland doorgevoerd zijn, ontsproten aan de ontzettende angst die in de meest nederlandsche bourgeoisie opkwam, toen vlak voor de nederlandsche grenzen het duitse proletariaat tot opstand opstond kwam en een golf van deze beweging ook over Nederland heen trok.

Toen rilde de bourgeoisie in dit zatgevaren en redden land van angst voor de gedachte macht van de opbrekende proletarische troepen, die haar als klein-klassie naar het leven zelf stonden.

Onder invloed van dien angst voor de levenslevende en strijdende revolutie, gaf zij wat waren van reformistisch samengaan met de bourgeoisie niet hebben in kunnen bereiken: eenige belangrijke sociale hervormingen. Toen echter de revolutie af-te-ende en onder sterke druk medewerking en leiding van de sociaal-democraten in terugdrongen werd, toen de kapitalistische productiewereld in haar vooruitgang het leven der menschen zoo noodloosdodig tot ontwikkeling weer, toen de crisisgolf tot crisisgolf zelf verder sleepte, toen ontam de praktijk van het imperialisme het nederlandsche proletariaat weer alles wat enige weken revolutionaire spanning het in de handen schoot hadden geworpen.

Dit is ondanks alle pralen de groote nederlaag van de reformistische methode, een nederlaag, die zich op den duur wreken zal, ook al schijnt het einde van het reformisme thans nog reusachtig ver.

Het was Troelstra, die de baanbreker, de hartstochtelijke voorvechter, de bezielende propagandist van deze reformistische methode en beweging geweest is. Hij gaf aan deze beweging die hij, op grond van eigen afkomst en historie en op grond van de historische omstandigheden waardoor en waarin hij groeide, als de eenig noodige en de eenig praktische moest zien, eien en vacht.

Hij gaf haar al zijn groote krachten van vernuft en sentiment. De voorbereiding van de vorming der officiële reformistische arbeidersbeweging, het was zijn werk. Toch was in 1918 de Troelstra-periode praktisch afgelopen. Troelstra kon de voorvechter, de bezieler, de agitator van deze beweging zijn, hij had niet tevens de eigenschappen om er de gladdo, nuchtere, koele bureaucraat van te zijn.

De periode van de propaganda voor het reformisme, dat was de periode van Troelstra. Hij maakte het mogelijk dat ook in Nederland de beweging van de arbeiders werd gerundt werden. Hij maakte het mogelijk dat het apparaat, dat de organisatorische machine, kon ontstaan die thans zoo glad en gemakkelijk werkt, onder de leiding van de klein-nuchtere gladdo bureaucraten, die haar bedienen.

Hij kon voorbereider zijn van deze imperialistische machine, in zijn hart, dat levend en warm en heftig pulsteerde, had hij niet de eigenschappen, er in dezen tijd de drager van te zijn.

Zoo illustreert uit leven van dezen groeten politicus, die met veel zijn hart het volk wilde dienen, doch die, uitgaande van den wil naar een volksbeweging, die de natie boven de klasse stelde, niets anders in het leven kon roepen, dan een partij en een vakbeweging die met het imperialisme organisch is samengetrokken, het beroemde noodlot van Troelstra: De denkst zij schied en nu wist geschied.

Het Britsche rijk en de Indische Onafhankelijkheidsbeweging.

De opstandbeweging in Indië tegen de Britsche overheersing onder leiding van de opkomende Indische bourgeoisie vormt een zeer belangrijk onderdeel van het groote probleem dat in belangrijke mate de wereldverhoudingen van dit tijdvak beheerscht, het probleem van het dreigende toenemende verval van het Britsche wereldrijk.

Dit dicat men niet zoo op te vatten alsof dit geweldige wereldrijk nu minder invloed zou hebben in de wereld, intendeel het Britsch Rijk, een van de klassieke voorbeelden der kapitalistische ontwikkeling, is nog steeds het belangrijkste machtscentrum van imperialistische wereldpolitiek. Zelfs niet de laatste tijd van invloed, vooral in financiële opzichte weer toe, in verband met de betrekkelijke achteruitgang van de positie van New-York in dit opzicht.

Londen schijnt zich weer meer tot het voornaamste financiële wereldcentrum te gaan ontwikkelen, daaraad haar vroegere plaats van belangrijkste geldschietster der wereld weer inneemend.

De Amsterdamsche geldmarkt, die in zoo veel opzichten zeer sterk met het Britsche kapitaal verbandt is, zal hier een belangrijk aandeel in hebben, wat alweer bewijst hoe weinig er waar is van de bewering, dat de Nederlandsche bourgeoisie geen imperialistische politiek zou voeren.

Het verval van het Britsche rijk, dat alle voornaamste karaktertrekken van de wereldcrisis als aantrekken in zich draagt en dat deze algemeene crisis enerzijds verscherpt, anderzijds er zelf weer door aangewakkerd wordt, leidt er toe, dat de Britsche bourgeoisie, die al haar krachten moet inspannen, niet alleen om de toenemende verval te sturen, doch vooral om de band tusschen de deelen van het rijk hechter te maken, zich meer en meer van de overige Europese kapitaals-groepen gaat afscheiden.

Het Britsche rijk moet, volgens deze politiek van de Engelse bourgeoisie een in zich zelf gesloten economische en politieke eenheid worden.

Een zich over alle deelen der Aarde uitstrekkend, economisch en politiek naar buiten als eenheid optredend, Britsche wereldidee zal daar het imperialistische ideaal dat de Engelse bourgeoisie thans voor den geest staat.

Deze neiging van de Britsche politiek ligt volkomen in de lijn van het versnelde tempo der moderne imperialistische ontwikkeling. Zoo ontzettend snel is dit tempo in de laatste jaren, dat de opvatting dat het kapitalisme in zijn ontbindingsperiode als met bliksemnelheid de laatste barbaarsche consequenties van zijn wezen: tot ontwikkeling moet brengen er door wordt

bevestigd. Juist deze kenmerkende karaktertrek van ons tijdvak is het die de bewegingen van allerlei soort „pacifisten" lozenstraf en tot leegte framen maakt.

Niet in internationale, doch in supranationale richting. Er is wel geen ernstig burgerlijk economie die, zij het dan dat kapitalistisch heeft aangetrokken, dat de crisis, die het kapitalisme heeft aangegepen en die voortkomt uit de tegenstellingen en de beperktheid van zijn eigen wezen, geen algemeen, geen wereldkarakter draagt.

Het blijkt zelfs dat met het voordien nog vrij wat scherper worden van de crisis, sommige beroemde burgerlijke economen, als b.v. Werner Sombart, het hoofd volkomen verloren hebben. Een voorbeeld van deze mentaliteit vindt men in een overzicht in de nieuwe Rotterdammer, waar gezegd wordt: „menigen is geneigd er aan te twijfelen of de economische gebeurtenissen wel aan vaste wetten beantwoorden." Dit beset dat de bourgeoisie zelfs op een gebied waar de burgerlijke wetenschap zoo prat ging op haar theoretische en praktische kennis van de wetten die de ontwikkeling beheerschen, allen vasten grond onder de voeten verliest.

Op economisch gebied, als op zoovele andere, zal de bourgeoisie langzaam aan een vage mystiek in de plaats van de vroegere levens- en wetenszekerheid harer klasse gaan stellen. Dit behoef om niet te bevreemden.

Een klasse die, ondanks allen uiterlijken schijn, de vrees koestert, dat haar dagen en die van haar maatschappelijk stelsel geteld zijn, moet wel het gevoel krijgen dat wat tot dusver voor haar als vaste waarde god, thans op losse schroeven gesteld is.

Engeland het land waar de klassieke burgerlijke economische wetenschap ontstond en dat zelf een van de vaste kernpunten van het kapitalisme was, Engeland dat in zijn geografische, economische en politiek uitgestrekte, als kapitalistische eenheid gezien, de weerspiegeling is van de hoogste vlucht der kapitalistische ontwikkeling, dat oude Engeland wordt thans het levigst door de wereldcrisis van het kapitaal aangetast.

Juist die eigenschap in die het tot zulk een exempel van kapitalistische ontwikkeling voorbestemd hadden, de geweldige geografisch-economische politiek uitgestrekte en de reusachtig, ontwikkeling die vooral de productie der productie-middelen er genomen had, diezelfde eigenschappen maakte het ook tot het land waar de wezenstreken van de crisis hun meest veeperende uitdrukking vonden. Doch het verzet tegen de vernietende werking van de crisis is er thans sterk gespannen.

Natuurlijk weet ook de Engelse bourgeoisie geen andere oplossingen aan te wenden, dan die nu eenmaal beantwoorden aan de beperkte grenzen van de kapitalistische productiewijze zelf. In onze dagen betekent dit: dat de oplossingen die de Engelse bourgeoisie meent te zien slechts van imperialistischen aard kunnen zijn. Zij kunnen geen ander resultaat opleveren dan de versterking van de pogingen om het wereldrijk toeren groot in zich zelf afgesloten werelddeel te maken. Juist de imperialistische afgeslotenheid tegenover de overige kapitalistische wereld, draagt er echter het meest toe bij het tempo en de scherpte van de wereldcrisis ontzaglijk te vergroten.

De mogelijkheid dat hierdoor de imperialistische kolossen geweldadig op elkaar zullen botsen, wordt juist door dit streven een direct en dreigend gevaar.

Het is begrijpelijk dat onafhankelijkheidsbewegingen als die van Gandhi een leelijke, zij het voorlooper niet onoverkomelijke sta-in-den-weg zijn voor de werkelijkheid deser Britsche imperialistische politiek.

Natuurlijk moet men zich bij beschouwingen over bewegingen als de Indisch-nationale onafhankelijkheidsbeweging niet te veel door de leuzen of door de religieuze vormen waarin zich die beweging hult laten leiden of misleiden. Zoo schreef een der medewerkers van „Het Volk", het blad dat zooveel moeite doet om de imperialistische onderdrukkingspolitiek van Mac Donald en zijn medestanders goed te praten, dat Gandhi's optreden in wezen van religieuze en niet van economisch-politieke aard is. Dergelijke beweringen zijn in het gezicht van de feiten, slechts belachelijk oppervlakkige praaries.

Wie de voornaamste punten van Gandhi's program beziet, die zal direct de voosheid van dergelijk beweren opvallen. Wij wijzen er op dat de drie voornaamste economische eischen van Gandhi's program zijn: Opheffing van het zoutmonopolie; het scheppen van een indische nationale industrie die in de eigen behoeften kan voorzien; het weren van buitenlandse invoer. De politieke eisch van nationale zelfstandigheid is slechts een logisch gevolg van de drie voorafgaande economische eischen. In hun geheel bieden zij het volledige beeld van een opkomende burgerklasse die zelfstandig wil gaan ontwikkelen. Dat deze nationaal-burgerlijke wenschen tevens vervuld worden door een religieuze ideologie, die, ondanks al haar vaagheid toch het karakter draagt van een nationaal-revolutionair geestelijken band te leggen die de indische massa's in den strijd tegen het neerdruk-

kerde Engelse imperialisme verbindt, versterkt slechts het karakter van de beweging waarvan Gandhi een der dragers is, als een nationaal-kapitalistische beweging. Men bedenke hierbij dat Gandhi, die in zekeren zin de protestische ijveraar van dit burgerlijke indische nationalisme is, natuurlijk uiteraard van zijn persoonlijkheid en omdat dit tevens voor de praktische ontwikkeling zijner beweging, voor het winnen der massa's van zoo groot belang is, toch al de neiging heeft de religieuze ideologie meer op den voorgrond te stellen. Wij onderstellen dat er onder zijn volgelingen dan Gandhi, die inderdaad nog vrij wat scherper hunner beweging zien als een nationaal-kapitalistische, tegn Engeland gericht politiek. Het is duidelijk dat deze beweging van Gandhi, dat de nationaal-indische onafhankelijkheidsbeweging, als elke andere burgerlijk nationale beweging het compromis dus de neiging tot onderwerping aan het imperialisme reeds in zich draagt, voordat zij haar volle kracht ontplooid heeft. Zelfs in Azië is in dezen tijd een volkomen anti-imperialistische nationalisme beweging onmogelijk. In A's, evenmin als in Europa en Amerika kan het imperialisme nog deze nationalisme bewegingen gekerd worden. Al deze bewegingen dragen den kiem van de onderwerping in zich. Wij wijzen in dit verband nogmaals op Tschang-Kai Tschek, de vroegere aanvoerder van het nationalisme in China tegen het Europeesche en Amerikaanse imperialisme. Ondanks allen steun van de Moskou'sche regering bleek het dat Tschang, een van de steunpunten van het imperialisme in China geworden is. Een ander veel sterker voorbeeld in dit opzicht is de ontwikkeling van Japan dat in veel opzichten het Aziatische Engeland genoemd kan worden. De Japan'sche bourgeoisie die zijn volklijke tegen het Europeesche imperialisme had weten te bevesten en staande te houden, is tevens zelf een van de gevaarlijkste imperialistische machten der wereld geworden.

Desniettemin zijn bewegingen als die waar Gandhi de leider van is, en vooral de achter deze beweging oprijdende ernstiger activiteit van de groote Indische massa's voor de plannen van het Britsche imperialisme een dreigend gevaar. Zij dragen er in dezen tijd van te meer verhoudingen toe bij de dreiging van den ondergang voor het kapitalisme groter te maken. Zij verhaasten het tempo van den groei der wereldcrisis.

Daarom is het voor het proletariaat van de hoog kapitalistische ontwikkelde landen van zoo groot belang deze nationaal-indische opstandigheidsbewegingen in hun verloop te volgen.

Zij bemoeilijken het Europeesche kapitaal in zijn pogingen om zich, zij het in beperkte mate, te reconstrueeren. Zij verscherpen de innerlijke tegenstelling in het modus van kapitalisme, tegenstelling die aangegeven wordt door de beperktheid van de ontwikkelingsmogelijkheid in verband met de steeds groter wordende eischen die het zich reusachtig ontwikkelende productie-apparaat stelt. Met hoeveel belangstelling, echter ook de ontwikkeling zeer dingen beschouwen, van hoe groot belang wij het ook vinden dat deze vijanden van onzen vijand zich wren en daardoor mede er toe bijdragen dat het Europeesche imperialisme in steeds groter moeilijkheden geraakt, toch moeten wij er voor waken ons op welke manier dan ook met deze bewegingen te vereenzelvigen.

Ook voor het jonge Azië geldt het parool: slechts de volkomen anti-kapitalistische klasse, slechts het proletariaat kan een werkelijk anti-imperialistische politiek voeren.

Wij moeten hierbij dan bedenken dat geen enkele beweging in Azië echter, ook niet die van het nog slechts zeer zwakke Indische proletariaat, ook maar eenigermate de klasse-beweging van de Europeesche en Amerikaanse proletariërsmassa's kan vervangen.

Het sterke, fel kloppende hart, de kern van de komende anti-imperialistische communistische klasse-beweging, slaat in de voorhoede van het moderne Europeesche en Amerikaanse kapitalisme.

Het Britsche kapitaal stelt nu alles in het werk om haar imperialistische plannen, die haar een voorsprong moeten geven op haar kapitalistische concurrenten, toch door te zetten. De voornaamste voorwaarde hietoe is, de doorvoering van de economische eenheid van het wereldrijk. Dat in dit streven de kwestie van het behoud van de indische nationale markt, met een bevolking die bijna een vijfde deel van de dergehele aarde uitmaakt, er een van levensbelang is, zal voor ieder duidelijk zijn.

Terecht schrijft dan ook de „Toestand"-overzicht-schrijver van de Nieuwe Rotterdammer: „Het felle verzet in Engeland tegen het verlenen van onafhankelijkheid aan Indië, tot in de geleiden der arbeiderspartij berust niet in de laatste plaats op het besef dat Britsch-Indië Englands beste markt is".

In deze vitale kwestie raken alle groepen van de officiële Britsche politiek elkaar. Wij wijzen in dit verband in de eerste plaats op het streven der conservatieven (en ultra-conservatieven) naar de economische afzondering van wat nog altijd met een oude

schone naam genoemd wordt „het Britsche gemeenbest van naties". De beruchte solidariteit met dit ultra-imperialistische streven in Labour-kringen, blijkt sterk uit het rapport van den generaal raad van het Britsche Trade Union-Congres, waarin wordt aangedrongen op een zoo volledig mogelijke ontwikkeling van de economische betrekkingen tusschen de rijk-deelen." Trouwens afgezien hiervan bewijst de manier waarop de democratische heeren van het Labour-bewind de indische volksbeweging onderdrukken en afschieten op een wijze zoo imperialistisch sluw en brutaal als geen ultra-conservatief kabinet van het Engelse politiek in imperialistisch opzicht het volkomen met elkaar eens zijn.

„Het Volk" wist deze heeren, die thans tot het groote blok van het Engelse imperialisme behooren, het blok dat het leven van de Europeesche en de Indische onderkijkt beiden belagend, toch nog een plumpje te brengen voor hun „democratisch beleid". Dansten de vrijheidsmensen om den meiboom?

De Britsche politiek zal intusschen gedwongen worden steeds verder op dezen weg voort te gaan. De crisis van het kapitalisme die in Engeland zoo reusachtige vormen aangenomen heeft, dwingt daartoe. De werkloosheidscijfers groeien met den dag. Deze groei heeft reeds geleid tot een gedeeltelijke breuk met het kabinet van de Labourpartij, waar de salonsocialisten optreden van Thomas. Het eigen rijk dat Mosley ongeveer neer op het oude plan waarmede de groote politieke duizendkustenaar Lloyd George onlangs de verkiezingen was ingegaan. Natuurlijk kunnen dergelijke fraaie plannen de werkelijke noodtoestand-ontwikkeling van het imperialisme niet wijzen. De mogelijkheden voor het Britsche imperium en voor zijn handlangers stijgen met den dag. Wat wij ons vorig nummer schreven over de imperialistische betekenis van Briand's Statenbond, is maar al te gauw in de praktische politiek verwerkelijkt.

In Engeland voelt men inderdaad deze statenbond als een poging om het Britsche imperialisme den voet dwars te zetten en er een continentaal Europees imperialisme van zekeren kracht tegenover te stellen. Een mededeling van het bankiersorgaan de Haysche Post in deze is niet mis te verstaan.

Schrijvende over de ontvangst van Briand's plan in Engeland deelt het blad mede: „Verder wil men in allerlei kringen niets van de voorgestelde Ver. Staten v. Europa weten; omdat deze allicht in botsing zou kunnen komen met het Britsche imperium of met de Ver. Staten van Amerika".

Er zal wel niemand zoo naïef zijn aan te nemen dat een sluwe rot als Briand aan de consequenties van zijn „Pacifistische" plan niet gedacht zou hebben. Veelmeer is zijn streven een gevolg van een hevuste imperialistische wereldpolitiek die door de afscheiding van de imperialistische kolossen tegenover elkaar, het gevaar van een botsing der reusachtige machten vergroot.

Ook de moeilijkheden die het Britsche bewind thans op Malta ondervindt, zijn hiervoor van groot belang. In schijn een botsing tusschen de Engelse regering en de katholieke kerk is dit in wezen echter een nationaal politiek verschil met Italië, waarbij de politiek van Mussolini er naar streeft van Malta een Italiaans eiland te maken. Als men nu bedenkt dat Malta een van de voornaamste steunpunten van de Britsche vloot in de Middellandsche zee is en dat het tevens is de voornaamste schakel in de verbinding van Gibraltar tot het Suezkanaal, dus een van de onderdelen die de verbinding tusschen Engeland en het Oosten in Britsch handen samenvat, dan wordt het duidelijk dat wij in al deze, schijnbaar zoo verschillende kwesties, één groote lijn van de imperialistische politiek kunnen vaststellen.

De consequentie deser ontwikkeling ligt opgesloten in de barbaarsche woorden die Mussolini onlangs sprak tot honderdduizenden van zijn fascistische volgelingen: „Woorden zijn een schoonste zaak, doch geweren, machingeweren, oorlogsschepen, oorlogsvliegtuigen en kanonnen zijn nog veel schooner."

De huichelende Europeesche bourgeoisie moge nog zoo vele valsche tranen schreien om deze tiraden, de catastrofe imperialistische ontwikkeling van dit tijdvak gaat in de richting van deze barbaarsche woorden van den zwarthen-den-aanvoerder.

Van een „nieuwen weg" en een oud moeras.

„De nieuwe weg" is het „onafhankelijke tijdschrift" van de groep Sneevliet.

Onafhankelijk is het blijkbaar slechts om dat alle reformistische gefemel er onderdak kan vinden bevens natuurlijk het in de mode zijnde „moderne

DECEMBER 1930.

De Kommunistische Arbeider

ORGAAN DER K.A.P.N. (SECTIE DER KOMM. ARB. INTERNATIONALE)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1' — AMSTERDAM

ABONNEMENTSPRIJS 75 CENT PER JAAR.
LOSSE NUMMERS 5 CENT.

Het Kapitaal vindt geen uitweg.

Met de stijgende accumulatie van het kapitaal, stijgt de accumulatie van de ellende van het proletariaat. Hoe karakteristiek en waar en met welk een indringende kracht heeft Marx in deze woorden de toestand der arbeidersklasse in het ondergangstijdperk van het kapitalisme voorzien. Hoe staan zij als een sterke alp van waarheid tegenover het machteleloze, domme en platte getel van de kapitalisten en kapitalisten omtrent toenemende welvaart der massa's. Inderdaad stapelt zich de ellende van de proletarische massa's op. Elke nieuwe crisisschok bewijst hoezeer de innerlijke tegenstellingen in het kapitalisme, tegenstellingen, die de grondslagen van het kapitalisme zelf hebben aangetast, in reusachtige omvang toenemen. Wij zeggen zeker niet teveel als wij het aantal uit het productieproces uitgeschakelde arbeiders over de gehele wereld op ongeveer 25 miljoen schatten. Welk een som van onmenselijke ellende door dit getal uitgedrukt wordt, daarvoor verstrekt noch de officiële statistiek, noch de officiële economische wetenschap enig gegeven. Zij is slechts te schatten door de massa's van het proletariaat die van de kapitalistische wereld slachtoffers geworden zijn en die dit in toenemende mate zullen worden. Een denkbeeld van dit alles krijgen wij als wij vaststellen dat het aantal werkloze arbeiders met elkaar een groot deel van de wereldbevolking uitmaakt dan de gehele bevolking van Duitsland. Zoo is het smartelijk verwrongen gezicht der wereld in onze dagen. En nog groeit met den dag de crisis. Nog groeit met den dag het aantal uitgeschakelde arbeiders. Nog groeit iederen dag de ellende der massa's, groeit de ontzettende benauwenis en de beklemmende levensonzekerheid, die het leven der massa's zoo armzalig, troelloos grauw maakt. Elke dag worden nieuwe, grotere groepen arbeiders de straat opgesmetten. Uitgeschakeld uit het arbeidsproces. Betroofd van het eerste natuurrecht, het recht op leven. Betroofd van het eerste sociale recht, het recht op arbeid.

Gebrek aan economisch inzicht, gebrek aan zelfstandige klasse-wil, zijn de oorzaken, waardoor het proletariaat, de bourgeoisie, die haar onmacht om de wereld te leiden zoo onomwonden bewezen heeft, nog de haas laat spelen in het bedrijf. Nog steeds neemt de bourgeoisie zich het recht de gevolgen van de crisis van haar maatschappelijk stelsel af te wendelen op de arbeiders, die zich kaln uit het bedrijf laten smijten, van de steun gaan loopen en een bestaan aan de grens van het pauperisme gaan leiden. Nog steeds trekken de arbeiders, onmachtig door eigen hangen aan burgerlijke bezittingsgroepen, verzwaart door parlamentarisme en vakbeweging, verdorfd door bonzen en organisatie-chefs van allerlei kleur en richting, met de eenige reële en revolutionaire conclusie uit de toenemende reële, de conclusie dat het de vastgelopen bourgeoisie als klasse is, die uit het bedrijf uitgeschakeld moet worden.

Want inderdaad is de bourgeoisie vastgelopen in haar eigen stelsel. Zij weet niets anders aan te bieden dan uitingen van een kinderische hoop dat het wel weer zal gaan draaien, als de loonen maar omlaag gaan, knechten maar kunnen blijven voortgaan de menscheit uit te mergelen. Andere „middelen“ dan deze rijzen de bourgeoisie niet aan te bieden. Steeds hooger rijzen de tolnuren die de ene kapitalistgroep tegen de andere moet beschermen. Steeds scherper wordt daardoor de tegenstelling tusschen het reusachtig gegroeide productie-apparaat en de door de wetten van de winstmakerij zoo gebrekkige chaotische distributie. Steeds scherper komen de kapitalistgroepen der wereld tegenover elkaar te staan en vergroeten de waarschijnlijkheid van een nieuwe slachting, vergiftiging en verpesting van miljoenen.

Amerika.

De algemeene situatie in de groote landen is van dit alles een getrouwe weerspiegeling. Hoe kort is het nog geleden, en hoe ironisch doet het nu aan dat alle „kenners“ van Amerika beweerden dat dit land met zijn geestloze, brutal-egoïstische huichelaars, een nieuwe aera van kapitalistische ontwikkeling vertegenwoordigde. Een kan de kapitalistische vestiging van de klasse-dictatuur van het proletariaat breekt zich overal baan. Moge ook het aantal der arbeiders nog niet groot zijn, doch hier slaat de pols van het leven der klasse, geen belemmerend neerdrukkend apparaat, doch de historische ontwikkeling is onze gangmaker.

praatjes te verkoopen, terwijl de leiders der industrie antusschen „vreemde“ producten van de Amerikaanse markt weren om daarentegen zelf de Europeesche afzetmarkten te veroveren en de Europeesche industrie, gebruik makend van de crisistoestand, in handen te krijgen. Ondanks dit alles blijft inderdaad de situatie zeer ernstig en wijst alles er op dat ook de Verenigde Staten, met de in 1929 ingezette crisisschok, het stadium van de permanente crisis zijn ingetreden.

Ook het Amerikaanse kapitaal zal nu ondanks de algemeene golfbeweging van de kapitalistische ontwikkeling bergaf gaan. Ook in Amerika zal een steeds groeiende leger van uit het arbeidsproces uitgeschakelde demonstranten, hoe de kapitalistische eigendomsverhoudingen met den dag een grootter hinderpaal worden voor de economische ontwikkeling. Typeend voor de situatie waarin het Amerikaanse kapitaal zich thans bevindt, is de volgende schets in de Nieuwe Rotterdammer van 22 Nov. waarin o.a. gezegd wordt: „Men schijnt in Amerika nog gedeeltelijk in een roes te leven waaruit men nu ontwaakt.“ En iets verder: „Integendeel in financiële kringen van Wall-street erkent men thans volmondig, dat men zich verleden jaag schromelijk vergist heeft, toen men dacht dat er, in tegenstelling met de crisis van 1921, geen groote voorraden van goederen in het land zouden zijn. Het is echter anders uitgekomen dan men dacht. De „welvaarts“ politiek van Hoover moest wel mislukken, omdat de hoel veel vaster zat dan men dacht en de beurs is in plaats van op te leven, nog dieper in den put gekomen. Tot voor kort trachtte men de crisis nog als een tragisch geval voor te stellen, door toevallige omstandigheden in het leven groepen. Men kon en wilde het maar niet geloven, dat het vooroorlog uit was met het paradijs van de hausse (stijging) die in Amerika vrijwel 9 jaar onafgebroken had geduurd. Tegenover dit scherpe beeld van de crisissituatie in Amerika, doen de praatjes van Hoover, die, o ironie, van de geschiedenis als „welvaarts-president“ gelooft wordt, inderdaad aan als het gebazel van een kwaakzalver die in zijn eigen gepraat niet het minste vertrouwen heeft.

Duitsland.

In Duitsland zijn de uiterst rechtse nationalistische en na 12 jaren dictatuur der „burgerlijke democratie“ in gedaagd op één na de grootste partij van het Rijkspartij te worden. Ziedaar het resultaat van de politiek van de social-imperialisten, die de Deutsche arbeiders in 1918 opnuime en vakbeweging, de weg van parlamentarisme en burgerlijke klassedictatuur. Na 12 jaren social-democratische politiek, staet daar thans de Deutsche arbeidersklasse, economisch en politiek onmachtig, een willoos werktuig in de handen van kapitalistische bedrijfsbezitters en imperialistische demagoguen. Deze nederlaag van de „democratie“ is inderdaad de nederlaag van een taktiek en van een systeem. Twaalf jaren geldzakeconomie en imperialistischer-republiek hebben bewezen, dat het proletariaat, toen het zich in 1923 zijn klasse-organisaties liet verbeden, toen het in plaats van de dictatuur van de arbeidersraden te handhaven, Scheidemann en Cie. verbonden met Fehrenbach toeliet de imperialistische „democratie van Weimar op te bouwen, dat 't toen inderdaad zich zelf in alle opzichten ontcracht heeft. De arbeiders lieten zich hun klasse-organisatie ontnemen, zij lieten zich ontwerpen en misleiden en gaven zich aan handen en voeten gebonden over aan het imperialisme. Deze zwakte van het Deutsche proletariaat is het, waaruit al de latere ellende resulteert. De Deutsche arbeidersklasse had zich zelf en het internationale proletariaat voor de funeste werking van zelf de volle macht te nemen. Thans zijn na 12 jaar arbeidersrevolutie vernietigd. De burgerlijke democratie leidt tot de grootst mogelijke onderwerping van de massa's aan de bourgeoisie. Het is de in het imperialisme ingeschakelde officiële arbeidersbeweging, van alle schakeering, ook die van de K.P.D., die schuldig staat aan de vernietiging van de opkomende proletarische klasse-organisatie. Een weergaloos economische onderwerping, een absolute politieke onmacht en een door jarenlange ontbering en crisis lichamelijk verzwakte Deutsche arbeidersklasse, ziedaar het resultaat van 12 jaren „democratie“ en verraad aan de proletarische dictatuur.

Naast deze alles overheersende zaak van de ontkrachting van de Deutsche arbeidersklasse, dient vastgesteld dat ook in Duitsland de crisis van het kapitalisme met den dag scherper vormen aanneemt. De brutaliteit en beslistheid waarmee de bourgeoisie, en vooral niet te vergeten de boeren, alle ellende op het proletariaat af wendelen, is zelfs voor deze crisisperiode opvallend. De achteruitgang van het levenspeil van de Deutsche arbeiders, de groei van de ellende, hebben het Deutsche proletariaat tot een van de ellendigste van Europa gemaakt. Internationaal maakt de bourgeoisie van deze toestand der Deutsche arbeiders gebruik om het leven van alle arbeiders tot het laagst mogelijke peil neer te drukken. Natuurlijk verscherpt de bourgeoisie door dit alles de crisis echter reusachtig. Het is de social-democratie die voor deze ellende van de Deutsche arbeidersklasse in de eerste plaats verantwoordelijk is. Daarom is het dan ook niet te verwonderen dat het financiële kapitaal en dat de „grote pers“ in en buiten Duitsland, scherp stelling neemt tegen Hitler en zijn henden, die door hun beperkt nationalisme bewijzen voorloopig minder in staat te zijn op te treden als drijvende kracht in de moderne imperialistische politiek. Het financiële kapitaal vreesd door deze stembusoverwinning van de Hitler-henden in discrediet te komen bij de internationale geldschietsters. Daarom ziet de Deutsche bourgeoisie dan ook in een sterke S.P.D. een belangrijke factor voor het behoud van de imperialistische „orde“.

Dat de bourgeoisie zich hierin niet vergist heeft, bleek uit het verloop van de laatste Rijkspartijverkiezingen. Opnieuw verrieden de social-democraten tot zelfs de inzet van hun eigen politieke campagne. Terwijl de verkiezingen uitgelokt werden door de S.P.D., die om haar prestige bij de massa's niet geheel te verliezen, gedwongen was een campagne tegen het loonafbraak-kabinet van Brüning op touw te zetten, werd deze zelfde heeren, geketend als zij zijn aan den imperialistischen staat van Weimar, aan welks ontstaen zij de voornaamste medeschuldigen zijn, gedwongen na de nederlaag bij de verkiezingen dezelfde reactionaire dictatuur van Brüning ten sterkste te steunen. De Berlijnische correspondent van „Het Volk“ noemde dit in alle „kinderlijke onschuld“ de democratie koopen. De heeren kochten de in-standhouding van de geldzakeconomie van Weimar, ten koste van het aanblijven van Brüning, ten koste van het levenspeil der Deutsche arbeiders. Om de burgerlijke „democratie“ te redden tasten zij het wezen ervan zelf aan, doordat zij de ondeugdelijke parlementsmaatschappij feitelijk buiten werking stelden. Zij gaven de Rijkspartij een bijna dictatoriale volmacht en lieten toen de Hitlerhenden zelf gaf hen een schitterende gelegenheid dit spel te spelen en toch als „redders der democratie“ op te treden. Wij wijzen er op dat de prijs die de social-democratische partij-chefs hiervoor betaalden, is: de afbraak van het levenspeil der Deutsche arbeiders. De redding van de grondwet der Deutsche arbeiders is betaald met de afbraak van het arbeidersloon. Practisch heeft het kabinet Brüning dan ook de nederlaag van de Berlijnische metaalbewerkers zijn eerste succes te boeken. De nederlaag van de Berlijnische metaalbewerkers zal blijken de inzet te zijn van een algemeene verlaging van het levenspeil der Deutsche arbeiders. De bourgeoisie in al haar schakeeringen weet de gevolgen van de crisis telkens weer op het proletariaat af te wendelen. Is het wonder dat haar persknechten de arbeiders hooren? Een voorbeeld van deze hoort aan de arbeiders levert de Berlijnische correspondent van „de Nieuwe Rotterdammer“, die de brutaliteit lanceert dat uit het terugloopen van de handel in antieke en andere kostbare lute-voorwerpen blijkt dat de eenige groep die op haar levensonderhoud „werklijk bezuinigd“ is, de kapitalisten zouden zijn. Is het niet ergelijk en walgelijk van domme brutaliteit, dat dergelijke persknechten van de bourgeoisie, in het gezicht van de mateloze, grauwe, verstikkende ellende van miljoenen arbeiders, dergelijke hooren durven te klodderen? Bewijst het niet, hoe zwak het proletariaat is in zijn optreden? Bewijst het niet dat twaalf jaren „democratie“ het volkomen tot willoosze slaaf hebben gemaakt? De Berlijnische metaalbewerkers verloor den strijd, wat te verwachten was. Maar Weimar is gered. Loeb is weer president van den Rijkspartij, de sterke man Severing krijgt weer de leiding van de Pruisische politiek in handen en Zörgiehl wordt vervangen door een nog hardhandiger beul van de bloedig-roode „democratische“ soort.

De „democratie“ is gekocht en betaald met het bloed, met het leven van de Deutsche arbeiders. De imperialistische wereld kan weer draaien. Doch de crisis draait eveneens verder en zal op den duur de bourgeoisie samen met haar knechten meesleuren en vernietigen. In de buitenlandsche politiek wordt de imperialistische koers in Duitsland sterker. De schijnbaar onschuldige rede die de heer Curtius deze dag

christendom“, waarvan de redactrice Roland Holst een der draagsters is.

Wij vonden er eenige artikelen in die onze aandacht trokken. In de eerste plaats een beschouwing van Daniel de Lange, vroeger lid van de B.K.S.P., zaliger gedachtenis, die indertijd ook al een „nieuwe weg“ beweerde aan te geven, doch waarvan de meeste leiders thans bij het oude moeras, de S.D.A.P. zijn terecht gekomen.

Schrijvende over Godsdienstvrijheid in Rusland zegt deze gids van „nieuwe weg“, na vastgesteld te hebben dat Stalin thans tegenover den goddienst vrij wat milder optreedt: „Ieder voor wie gewetensvrijheid en een zekere eerbiediging der persoonlijkheid geen holle phrasen zijn, zal zich daarin verheugen“.

Natuurlijk weet men dat de godsdienst in Rusland niet vervolg werd, doch dat de heerscheende richting de macht der oude kerk, de eenige tegenover de tegenwoordige regering staande georganiseerde macht in Rusland, trachtte aan te tasten.

Deze macht der oude kerk is niet gebroken. De terugtocht van Stalin tegenover den clerus bewijst dit. In de georganiseerde macht en invloed der oude kerk komt de burgerlijke behoudzuchten het conservatisme der boerenmassa's tot uiting, die het privaatrecht met hand en tand willen verdedigen.

De strijd van een proletarisch communistisch Rusland tegen de kapitalistische oude kerk, tegen den orthodoxen clerus, zal fel en onverbiddeijk moeten zijn. Zij is een der gevaarlijkste hinderpalen voor het proletarische communisme, een belemmering voor vooruitgang en beschaving. Dat Stalin voor de kerk moest retireeren, bewijst dat de huidige russische regering gedwongen is om de burgerlijke boerenbelangen te maken tot middelpunt en doelwit van haar politiek.

De gids van den „nieuwen weg“, juichen diechter toe als een „overwinning der gewetensvrijheid“. Verder vestigen wij de aandacht op twee artikelen van de medewerkers Last en Saks. De eerste komt na veel gezwaam, (o.a. over het waarschijnlijk zeer belangrijke probleem van de bekende uniform van de A.J.C.) omtrent de situatie van het kapitalisme tot de verbijsterende ontdekking dat „de crisisperiode voorbij is en het kapitalisme zich met rationalisatie en bruut geweld in zijn oude uitteurspositie hersteld heeft...“

Is het niet alsof dezen gids van den nieuwen weg de moerasdampen in den kop geslagen zijn, zoodat het verduisterde brein er toe komt in strijd met alle feiten de crisis van het kapitalisme als opgeheven te verklaren?

Even erg maakt het de oude geestige schrijver van socialistische opstellen J. Saks, die indertijd wel een van de punttigste penvoerders van de socialistische beweging was. Zijn min of meer aan den ouden Samuel Pickwick herinnerende geestigheid kan echter niet het feit bedekken dat hij de problemen van onzen tijd blijkbaar niet kan verwerken. Een verontschuldiging die voor den jongen Jef Last niet opgaat.

Ook hij maakt een opmerking over de toestand van het kapitalisme en komt tot de slotconclusie: „Het veroordeelde „stelsel“ gaat onderusschen voort zich te handhaven, zich te verjongen door middel van alle nieuwe ontdekkingen en uitvindingen en door steeds verder uitbuitingsmanieren“.

De nieuwe waarheid die thans het proletariaat telkens weer gezegd moet worden, tot zij opgenomen is in den geest en in het bloed onze klasse, is daardoor tot een revolutionaire geestesmacht wordt, het kapitalisme gaat naar den atgrond en het proletariaat dreigt mede er in te storten, spreken deze gidsen van den nieuwen weg evenmin uit als die van de overige officiële arbeidersbeweging. Zij helpen mede het oude geloof in de onberispelijke kapitalische bloei te versterken. Het oude geloof waarop het moderne kapitalisme al zijn macht heeft gebouwd.

Als dergelijke reformistische beweringen omtrent de situatie van het moderne kapitalisme ten beste worden gegeven, dan kan het ook geen verwondering wekken dat de gidsen van deze „nieuwen weg“, ook in vragen van organisatie en taktiek niets anders weten te doen dan de arbeiders opnieuw den weg naar het moeras op te voeren.

Geen enkele poging wordt gedaan om de werkelijke positie van de vakbeweging en de parlementaire politieke partij te ontleden en den arbeiders aan te toonen dat deze organisaties door hunne vormen, doelstellingen en taktiek, niet de motoren der proletarische revolutie zijn of kunnen worden, doch dat zij de organisatorische uitdrukking zijn van de aanpassing en de onderwerping aan het kapitalisme.

De gidsen van den „nieuwen weg“ willen immers niets anders dan de vakbeweging en het parlamentarisme handhaven. Zij hebben zelfs de officiële arbeidersbeweging verrijkt met een nieuwe parlementaire partij de R.S.P. Alsof er behoefte was aan nog zoo een misbaksel.

De Sneevelts blijven immers propaganda maken voor de zoogenoemde „revolutionaire“ vakbeweging, ondanks dat zij in alle wezenlijke kwesties, de reformistische taktiek overnemen en verdedigen.

De tijd dat Mevr. Roland Holst sprekend van soc. dem. en vakbeweging de woorden sprak: „vergruizelt en verbrijzelt hen“, is lang voorbij. Het is thans bij deze lieden aanpassing aan het reformisme wat de klok slaat.

Een voorbeeld van deze aanpassing levert Jelle Boersma, ook al een van de gidsen van dezen „nieuwen weg“. Hij schrijft in No. 4 van dit „onafhankelijke orgaan“, o.a. „dat de strijd met eigen moeilijkheden en problemen, en de strijd tegen andere arbeiders-organisaties een belangrijker plaats in de socialistische beweging zijn gaan innemen, dan de strijd tegen het kapitalisme“.

Boersma voelt dit, zoodaals een inzender mededeelt, zoodaer in strijd met zijn „socialistisch begrip van solidariteit en kameradschap dat hij tot eiken prijs andere wegen wil gaan bewandelen...“

Tot dergelijke volkomen aanpassing aan het reformisme moet men komen, als men in de „arbeidersbeweging“ meer het zwaartepunt bij de „organisaties“ dan bij de klasse legt.

Het proletarische communisme, kan slechts klassedictatorieit gevoelen tegenover organisaties en groepen die in de revolutionaire eenheid en zelfstandigheid onzer klasse zien de voornaamste voorwaarde voor de klasse-revolutie en voor het proletarische maatschappelijke systeem, het communisme. De reformisten beschouwt zij als vijanden onzer klasse. Solidariteit met deze nieuwe onderdrukkers van het proletariaat, is solidariteit met den vijand, is verraad aan de proletarische klasse, aan de klasse-revolutie.

Onder de gidsen van den „nieuwen weg“ zich zoo openlijk de wensch baan breekt om de critiek op het reformisme te verzachten, bewijst hoezeer de eigen mentaliteit dezer lieden reeds in de richting van het reformisme ontwikkeld is.

De „strijd met eigen problemen“ en de strijd tegen „andere arbeiders“, dat wil zeggen de innerlijke strijd in het proletariaat om te komen tot een klasse-organisatie en een taktiek tegen het kapitaal die het proletariaat naar de overwinning op de kapitalistische wereld voert, deze groote strijd is noodzakelijk en onafwendbaar.

De officiële arbeidersbeweging“ is in al zijn schakeeringen zoo zeer ingeschakeld in het totale samenstel van het moderne imperialisme, dat die deelen van de proletarische klasse, die de revolutionaire klasse-eenheid en zelfstandigheid van het proletariaat tegen het kapitaal willen, tot voornaamste taak hebben haar voor het proletariaat te ontmaskeren en zoo scherp mogelijk te bestrijden. Wij nemen dan ook het vroegere woord over van Roland Holst: „Vergruizelt en verbrijzelt hen“.

De „nieuwe weg“ en haar medewerkers van zoo verschillend pluimage, zeggen al evenmin als de andere parlementarissen en vakbeweging-menschen het proletariaat de waarheid over de economische situatie van het kapitalisme. Het ondergaande kapitalisme dreigt het leven van het proletariaat te vernietigen! Zij wijzen niet den eenigen nieuwen weg, die niet naar het oude moeras van reformisme en aanpassing aan het kapitalisme voert: De vernietiging van parlamentarisme en vakbeweging, de vorming van de zelfstandige revolutionaire klasse-eenheid op den grondslag van het bedrijf.

Haar weg is de oude weg van de leu eraars over herstel en verjonging van het kapitalisme, de oude weg van het reformisme. Het eindpunt dezer kronkelweg is niet het communisme, doch is het stinkende moeras van het ondergaande kapitalisme.

Rechtsspraak in democratisch Nederland.

Ambtenaren van de reclassering hadden omtrent een jonge man die wegens een of ander verrijp tegen het privaatrecht vervolgd werd een rapport uit te brengen. De heeren deden, waarschijnlijk om uit te laten komen hoe diep de jonge man in kwestie gezonken was, de verrassende mededeeling: „hij houdt er een communistische overtuiging op na“. Wat dus blijkbaar volgens deze denaren van onze democratische klasse-justitie een „bezwarende omstandigheid“ is.

Ach onze moderne democratische regenten voelen toch zooveel voor de „vrijheid des geestes“.

Een bekend Zaansch industrieel en kapitalist, directeur van de fabriek Crok en Laan, had zich te verantwoorden wegens het feit dat door schromelijke nalatigheid zijnerzins een arbeider in zijn fabriek levend verbrande in een klap met kokende, bittende vloeistof.

Deze kapitalistische misdadiger had er niet voor gezorgd dat er een behoorlijke bescherming aangebracht was voor zijn arbeiders die over eenige losse planken die boven de ketels met kokende, bittende vloeistof geleed waren, moesten balanceeren om een stoomkraan te bedienen.

De arbeidsinspectie was, o. zegen der democratie, in geen drie jaren geweest om iets te inspecteeren. De president van de rechtbank, die waarschijnlijk nooit boven ketels met bittende en kokende vloeistof had behoeven te balanceeren en die van het moordend tempo van den arbeid in het moderne gerationaliseerde bedrijf blijkbaar niet het minste benul heeft, maakte van deze tragedie van den arbeid misbruik om...

In brutaleiteit en onbeschaafde grofheid zijn de vertegenwoordigers van de bourgeoisie verre de meer deren van de arbeiders. Zoo is it leer je niet. Dat moet je aangeboren zijn. Dat is eeuwenoud cultuur!

Wij hoorden niet dat een reclasseringsambtenaar als bezwarende omstandigheid mededeelde had dat de beklaagde „er een uitgesproken kapitalistische

overtuiging op na houdt“. De officier van justitie eischte in zijn pleidooi, pardon requistor, geen gevangenisstraf, doch slechts een geldboete van f 1000.- De bourgeoisie kan haar misdaden met geld afkopen. Normde de groote dichter Heinrich Heine het Corpus juris niet de bijbel van het egoïsme?

De Fransche K.A.P. over de betekenis van de proletarische massa's in de klasse-revolutie.

Wij publiceren hiermede een beschouwing uit „L'Ouvrier Communiste“, het orgaan van onze fransche kameraden.

„De bolschewisten van alle schakeering en nuance beschouwen het bestaan van de communistische partij als onontbeerlijk, ja belangrijkste voorwaarde voor de overwinning van de sociale-revolutie.“

Stalinisten, Trotskisten of aanhangers van Bordiga zien als de oorzaak van het mislukken van revolutionaire pogingen in het een of andere tijdvak het ontbreken van wat zij noemen een „werkelijke“ kommunistische partij. Daarom zouden dan ook deze pogingen in 1919 in Duitsland en 1927 in Oostenrijk mislukkingen zijn geworden. Bij zulke een opvatting van de dingen is het verklaarbaar, dat men in de dictatuur van de partij, de dictatuur van de klasse gaat zien.

Het halfslachtige karakter van de russische revolutie (geeft den boeren het land; Socialisme in een land) en doodoopend sloep zooveel voor het Marxisme als voor het kommunisme, leidde tot deze verwarring. Nog steeds bestrepen de Trotskisten de Bonapartistische dictatuur in Rusland als de „proletarische“ en presentieeren zij zichzelf als de eenige verdedigers van de „permanente revolutie“, die zij van den aanvang aan hebben verraden. Dat deze partij doornie touwt is, bewijzen de gebeurtenissen van 1923 in Duitsland.

De droom van de partij was vervuld, een massapartij van meer dan een half miljoen aanhangers was aanwezig, de objectieve verhoudingen werkten bovendien nog de activiteit in de hand.

Maar de revolutie kwam niet. Zij zeiden dan: Wij hebben eenige tactische fouten, vergissingen gemaakt, een onvluicht, die al deze organisaties gebruiken, als hun ongeschiktheid aan den dag treedt. Doch deze tactische fouten kunnen herhaald worden tot in de oneindigheid en de proletarische revolutie zou dan nooit kunnen komen.

Niet minder ernstig is de historische ervaring voor de vakvereenigingen. In geen enkel geval hebben zij de revolutionaire opmars van het proletariaat bevordert, in geen enkel geval hebben zij bewezen de „leerschool voor het socialisme“ te zijn. Lontot en Cie komen thans met dezelfde praatjes voor den dag als de Bolschewiki, „wij moeten de vakvereenigingen eerst beter organiseren“.

Al deze elementen houden slechts rekening met eigen ideologie en actie. Zij beschouwen hun opvatting van de historische ontwikkeling als de alleen juiste, als absoluut.

De Leninisten hebben het vraagstuk van de ideologische dogmatiek behandeld. Volgens hen is de ideologie het product van de historische ontwikkeling, die zich in de hoofden van de intellectuele leiders tot klare begrippen kristalliseert omdat het den proleten liertoe aan gestreekte rijkheid ontbrekt. Om een ideologisch inzicht onder de massa's te brengen, gebruiken zij het middel van de partij.

Als gevolg van de ontwikkeling dier opvatting ontstaat een monopolie van de leiders op de leverantie van het ideologische inzicht der arbeidersklasse. Zoo wordt de „socialistische“ ideologie van buiten af in de arbeidersklasse gebracht, alsof deze onbekwaam zou zijn om op grond van eigen ervaringen en verhoudingen en eigen revolutionaire ideawereld te ontwikkelen. Uit deze stellingname ontwikkelen zich alle gevolgen en handelingen van partijen en vakvereenigingen. Het proletariaat is voor hen een doode massa, die slechts, door middel juist van deze centralistische organisaties door de leiders in beweging gebracht wordt en die dan als machine tot verdere ontwikkeling van de wereldgeschiedenis aan den gang gezet wordt.

Maar het proletariaat is geen doode massa, doch integendeel een levende, in al zijn deelen zelfstandige massa, en slechts als zoofank, bezield door eigen zelfbewustzijn en klassebewustzijn kan de arbeidersklasse aan de sociale revolutie slagen. Aanschrijvingen die ons bereiken uit bijna alle Europeesche landen toonen het verheugende feit, dat zich overal revolutionaire proletariers groepeeren die zich van de illusies der vakvereenigingen- en partij-ideologie losgemaakt hebben en die als zelfbewuste arbeiders den strijd opgenomen hebben tegen het bederf en de vermoddering van de arbeidersbeweging in reformisme en in pseudo-revolutionaire systeem ter doorvering van de sociale revolutie en vestiging van de klasse-dictatuur van het proletariaat breekt zich overal baan. Moge ook het aantal der arbeiders nog niet groot zijn, doch hier slaat de pols van het leven der klasse, geen belemmerend neerdrukkend apparaat, doch de historische ontwikkeling is onze gangmaker.